

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Dies de sortida: 5 i 20 de cada mes

Subscripció: Barcelona, any: Pessetes 7 - Fora: Pessetes 9 - Número solt: Pessetes 0'50

L'escola superior de Zootècnia

I

Per fi, hem arribat al començament. En la darrera Assemblea de la Mancomunitat, el President, senyor Puig i Cadafalch en un discurs-programa incluïa en la llista cultural l'Escola de Zootècnia. Això era pel setembre, i en dos mesos s'ha realitzat el pla de l'Escola, s'ha determinat el seu objecte, les ensenyances que s'hi donarien, s'ha formulat el pressupost i aquest en un dels últims Consells ha estat aprovat per a dur-lo a la pròxima Assemblea. Per aquesta raó deia que hem arribat al començament, la qual cosa significa el transcurs d'una petita història, que és necessari contar.

Antecedents de l'Escola de Zootècnia

En l'Assemblea del mes d'abril de 1914, el diputat senyor Bastardas presentà la proposta de crear a Barcelona una Escola de Veterinària, que expendís títols oficials, recabant per això últim l'autorització de l'Estat espanyol. L'Assemblea acceptà la proposta del diputat senyor Bastardas.

La intenció del senyor Bastardas era, senzillament, establir a Catalunya una Escola de Veterinària per a que els estudiants catalans no haguessin de cursar fora de la pàtria llur i també perquè a Catalunya s'havien de donar totes les ensenyances. En la proposta del senyor Bastardas hi havia, doncs, dues qüestions: una d'utilitat o comoditat i una altra pròpiament nacionalista.

El qui escriu aquestes ratlles pensà que de la proposta del senyor Bastardas se'n podia treure gran profit per a la riquesa de Catalunya, però que era convenient plantejar el problema d'altra manera.

A Catalunya, de poca cosa ens serviria una Escola de Veterinària a la faiso de les cinc que hi han a Espanya. Segurament que els alumnes sortits de l'Escola de Barcelona sabrien més veterinària que els de les Escoles espanyoles, però un xic més o menys de ciència veterinària no afectava per a res el problema de la riquesa pecuària de Catalunya.

En canvi, si dels quatre cents veterinaris de Catalunya, la meitat només es convertissin en «productors» de bestiar, en lloc d'actuar de

curadors o «conservadors» d'animals, la ramaderia de Catalunya augmentaria en nombre i en qualitat, és a dir, doblarien almenys el capital que representa la indústria animal.

Plantejat així el problema, l'Escola de Veterinària ja no seria un centre docent on s'ensenyés predominantment medicina, la manera de gorir i evitar les malalties, sinó que fóra una veritable fornal d'on eixirien fabricants d'animals, creadors de riquesa.

Aquest punt d'òbir, acceptat pel senyor Bastardas i pel President senyor Prat de la Riba, determinà que el Consell demanés sobre la qüestió un informe als senyors Turró, director del Laboratori bacteriològic, Darder, director de la Col·lecció zoològica i Rossell, professor de Zootècnia de l'Escola Superior d'Agricultura. L'informe venia a dir, resumidament, que la nova Escola havia d'ésser quelcom diferent del patró de les Escoles de Veterinària, que la part mèdica s'havia d'ensenyar bé, però que la dominant a l'Escola de Veterinària de Barcelona havia d'ésser la indústria animal i la indústria dels productes animals.

El Consell de Pedagogia escrigué un altre informe basat en l'anterior, però amb un sentit diametralment oposat, de manera que de triomfar aquest criteri, s'hauria tingut a Barcelona una repetició de les Escoles de Veterinària espanyoles. I potser hauria estat així, si la guerra no hagués privat d'enviar pensionats a l'estranger, puix l'Assemblea de 1915 aprovà una proposta en aquest sentit.

La creació de l'Escola de Veterinària a Barcelona fou molt combatuda per la Premsa professional; creien els veterinaris que la nova Escola anava a produir competidors en les visites, iguals o conductes, quan precisament el pla era d'orientar els alumnes a devenir ramaders i en cap de les maneres que fossin uns titulars al servei dels ramaders, com són ara els veterinaris.

La campanya de la Premsa professional serví de base al llavors ministre espanyol d'Instrucció pública, senyor Burell, per a dictar una R. O. en la que cap Diputació o Mancomunitat pogués establir una nova Escola, sense informe del Consell Superior d'Instrucció pública, o el que és el mateix, l'Estat espanyol prohibia a Catalunya que fundés l'Escola de Veterinària o altra; un veto a la cultura.

En vista de l'actitut del ministre espanyol, el senyor Valls, director que era de l'Escola Superior d'Agricultura i el qui firma, projectaren l'empeltament de l'Escola de Veterinària a la d'Agricultura, com una mena d'especialitat de la carrera d'enginyer, projecte que no s'efectuà, per raons que no són del cas explicar.

En 1918, es celebrà el II Congrés Universitari català, i el doctor Cervera qui s'havia ocupat predilectament en la Premsa de l'Escola de Veterinària, tingué la idea de portar aquest tema a discussió del Congrés convidant al qui subscriu a firmar la ponència titulada l'«Escola de Veterinària catalana», la qual ponència fou aprovada per unanimitat.

La qüestió no es deixà de petja: en converses particulars amb polítics i gent influent; en la Premsa, en Memòries, en conferències, en Assemblees i reunions veterinàries, per tot allí on se podia es posà a discussió l'Escola de Veterinària.

L'abril passat, el professor Mr. Dechambre, de l'Escola de Veterinària d'Alfort (París) i de la d'Agricultura de Grignon, amb ocasió de donar quatre conferències per encàrrec de la Societat de Biologia, es procurà que el Consell de la Mancomunitat el convidés a disertar sobre una Escola de Ramaderia.

Finalment, el President, en son magnífic discurs a l'Assemblea passada donà el mot d'ordre: «Hem de començar l'Escola de Zootècnia».

Diem encara quatre paraules. El nou Conseller d'Agricultura senyor Mías, s'ha pres amb veritable entusiasme la creació de l'Escola de Zootècnia; el senyor Mías vegé de seguit la importància que per a Catalunya tenia la ramaderia i el molt profit que se'n podia treure. Amb una activitat gran, en pocs dies pogué portar al Consell el projecte i pressupost de l'Escola de Zootècnia, el qual pressupost, com s'ha dit, és aprovat.

Necessitat de crear l'Escola de Zootècnia

La ramaderia de Catalunya representava, segons una estadística confeccionada en 1913, pel professor M. Rossell i Vilà, un capital de 400 milions de pessetes en números rodons. Tenint en compte que de sis anys a n'aquesta part l'augment mínim de la ramaderia catalana ha estat d'un vint-i-cinc per cent i que els preus del bestiar han almenys doblat, es pot afirmar que la valor de la nostra riquesa pecuària equival a «mil milions de pessetes».

La ramaderia és, indubtablement, entre les riqueses agrícoles, la primera de totes; entre les industrials la segona, o tot el més la tercera.

No hi ha cap riquesa a Catalunya que sigui tan social, és a dir, els propietaris ramaders són ells sols en més nombre, que tots els demés propietaris catalans. Els ramaders que posseeixen més de 50,000 pessetes en bestiar són raríssims; la majoria oscilla entre 2,000 i 20,000 pessetes.

La riquesa pecuària està en mans de gent regularment poc instruïda, que explota el bestiar guiat per quatre regles empíriques.

L'empirisme o la rutina tenen coses bones, però també moltes de dolentes. De la rutina en cal conservar el que és bo i afegir-hi lo que hi pot portar la ciència o la tècnica.

És innegable que si l'explotació del bestiar es practiqués segons normes científiques, no costaria tant de produir els animals i s'aniria més de pressa i, per consegüent, els beneficis del ramader serien més grossos a l'ensem que la riquesa nacional augmentaria considerablement.

El que s'acaba de dir és evident. Doncs l'Escola de Zootècnia (Zootècnia vol dir tècnica o ciència de la indústria animal), és necessari crear-la.

M. ROSSELL VILA